

עין משפט גור מצוה

קברא דמי פיי מל' טומאה
הלכה טו:
קברא ב ג מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:
קברא ד מ' פיי מל' טומאה
הלכה טז:

רבינו חננאל

והוא אילן קפצא. ח"ק
סבר בעין קרסולין
וכפיו ח' חופין ורבו
אצני דלא מיכר אלא
בכל דהו שרי. ועל
מסקין ביה מטבחיא דכן.
חלקי רב פסיו מל' טומאה
סבר דכן פסיו מל' טומאה
אין טומאה למשקין מן
ההורה כלל. ורובן הוא
דגורו בהו טומאה. ובי
גורו במשקין דעלמא אבל
במשקין ביה מטבחיא לא
גורו כלל. וטומאה סבר
דכן מלשמה אחרים אבל
אין עצמן מישקין כר.
כבר פירשנוהו בפסחים:
ועל דיקרב למיתא מסאב
איתין לאוקמה התיר
הנוגע בנגע מה כיצד
מן התורה הנוגע במת
(בנוגע) הוא טמא כלבד
הנוגע בנגע מן התורה
טמא הוא וגורו רבנן
עליה טומאה בא הוא
והתורה והעמידו בשל
התורה. ודחיקין לה ואמרין
נוגע בנגע נמי טמא הוא
במשקין ביה מטבחיא וכל
אשר יגע בו הטמא יטמא
והקפצאין לה הכי מן
התורה טומאה בחיבורין
שבעה ימים. פ' כגון
אדם ידו (ו) אהת נוגעת
במת ונודעה במת נגע
דברים אחרים הכל טמא
טומאת שבעה שנים
הנוגע במת לכל נפש
אדם יטמא שבעה ימים.
אבל הנוגע במת והתערר
ממנו הטמא יטמא והנפש
הנוגעת יטמא עד תרע"ב
כיצד יתקיימו מקראות
הללו. ופרקינן בחיבורין
טומאת שבעה. שלא
בחיבורין טומאת ערב.
ובא רב נחמן ודחה
הכל ואמר ספק טומאה
ברשות הרבים התיר להן
ואף על גב דהלכתא
נמירי לה פסיוטה מה
סוטה ספק טומאה ברה"י
היא וכתוב ונפתרה והיא
טמאה ככלל דספק
טומאה ברה"י שהורה מן
התורה. א"ר יוחנן נמירי
לה הכי אבל אין מורין
אוהה (ותאמן) יוס' בן
יעקב ואורו להו ספק
טומאה ברה"י שהורה
היא כותיה דרב מיקל
קריה נעץ להם עד כאן
רשות היחיד וספיקו טמא
ע"כ רה"י וספיקו שהורה
היא אתו לקמיה דר' ינאי

לז:

בראשו אריך בלי עץא לא פליגי דאסור. קשה דלמירין
באלו טריפות (וחולין דף טו). תנא דבי ר' שמעאל ראשו
ארוך מותר ומתני' נמי דהתם משמע דראשו ארוך מותר מלמל
קחשיב ליה כהד סמיני טריפה אין ראשו ארוך וסוף פרק ר"ע

שנת דף טז: אמר נמי דשויבא
מותר דהא חזיה רב לרב כהנא דהוה
מיעבר שויבא אפומיה א"ל רב
שקליה דלמא קאכל ליה מי ועבר
ששום כל תשקמו משמע דדוקא מי
אסור אבל מת שרי לכן נראה לר"ת
דגרסינן הכא ראשו ארוך דכ"ע לא
פליגי דמותר וגירסא זו נמלאת
בפרי"ח ונחולין סה. דיה אלו כמנו וכן
מלא ב' ש"ן: ד"קרב בדיקרב
בחיבורין. פ' כגון ראוין שגנע
במת ובה שמעון ונגע בו געורו נוגע
במת וטומאה בחיבורין ודלי הוה
דלוריתא והא דאמר רבא לא תמלו
ביה גזקי סריקי כדכ נחמן לאו משום
דלית ליה טומאה בחיבורין לאו
דלוריתא אלא משום דקסבר דיוסף
כן יועור לא איתר כתי וכן משמע
בגמרא פרק שלשה מינין (מכ): ושם ד"ה
בתנאי: דהא הלכתא כסושה גמירין
אה. לאו דוקא מסוטה גמירין דספק
טומאה ברה"י היכא דליכא חזקה
טריפה לא הוהכחו ללמוד מסוטה
אלא אמירין העמד דבר על חזקה
ולא גמירין מסוטה אלא לומר
דכרי"י ספיקו מלמל דכסוטה נמי
ק"י ספק טומאה ברה"י:

והשלכות פנהי מ"י. אומר
ר"ת דמנדעני תלמודא
בשלקות וקסבר מדלוריתא היא
שמה גוריה קדמונית היא ולא נגוריה
עם הפת ושלקות היא עניי תבשיל
דממשמע דהך שעתא ומתמלה
גורו עליה מטעם תשנות ועל הפת
לא גורו משום דלא ש"ן ביה תשנות
כ"כ עד שזא שמה והלל וגורו ב"ח
דברים גם על הפת ואע"ג דבמתמיתין
תני פת מקמי שלקות מ"מ שלקות
גוריה קדמונית יומה היתה וכשהתירו
את הפת לא התירו שלקות מהאי
טעמא דפת ושלקות תרי מיילי נינהו
ואור"ת נמי דלר"ך לערב עירובי
תבשילין כפת ושלקות ומביא רביה
מדלמירין בפ"ג דביצה (דף טו): ר"א
אומר אין אופין אלא על האפיו ואין
מבשילין אלא על המנושל שנאמר
את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשיל
בשלו וכן פ' כה"ג אכן ר"י אומר
דעירובי תבשילין סגי כהד או כפת
מניה אליבא דב"ש דעני פת ומבשיל
או בתבשיל ולית הלכתא כההיא
ד"ר דשמותי הוא וגם הולך בשעית
מניה אליבא דב"ש דעני פת ומבשיל
ותמין טמאין ובי"ה מתירין ובידולמי
דביצה פליגי ר' יהושע דהדיא עליה
ד' אליעזר ואפי' איתא חתם את
אשר תאפו וכן ואת אשר תבשיל
בשלו ר' אליעזר אומר אופין על
האפיו ומבשילין על המנושל רבי
יהושע אומר אופין ומבשילין על
המנושל ואמרין בשל סופרים
הלך אחר המיקל ורבי יהושע מיקל
הוא ועוד דבתלמוד שלנו חנניה

אין מעמידין פרק שני עבודה זרה

סוסביל אין ראשו ארוך אבל אין כפיו חופין את רובו לראות
לעניים אלא כמלסו ע"י מדירה: ה"ג ככפיו חופין את רובו ע"י
הדחק קמיעלני ולא גרסינן וקריסולין דהיי קרסוליים לא חפו מיד
סין ב' רגלים ארוכין מן הארבעה וכן הוא מדלל והיינו כרעים
ממעל לרגליו ללמך וגו' ויקרא: רובא

דמינכר רוב הנראה לעינים: **טומאת**
משקין דרבנן. ובתפסת פסחים
(דף טו). פריסין והכמיז וכל משקה
אשריטתה וגו' ויקרא: ומשני מאי יטמא
הכשר: **לעמא אחרים**. אבל טומאת
עלמן מדלוריתא רמיא עליהו אס'
טמא: ואסו אינהו גורו על דיקרב
בדיקרב ואסא איסו. יוסף ואסבד
על דיקרב למיתא מסאב דהא
דלוריתא היא אבל דיקרב בדיקרב
לא גורין עליה והיינו יוסף ואסא:
ואסא איסו ואוקמיא דלוריתא.
והכי קאמר על דיקרב למיתא מסאב
טומאת שבעה אבל דיקרב בדיקרב
(א) לא מסאב אלא טומאת ערב: וכל
אשר יגע בו הטמא יטמא. אותו
שגנע במת קרי טמא וקאמר כל מי
שיגע בו אותו טמא יטמא: **בחיבורין**.
בשעה שהיה זה נוגע במת בא חיבור
ונגע בו: שלא בחיבורין. לאחר
שפירש מן המת בא חיבורו ונגע בו:
כל אשר יגע בו הטמא יטמא.
משמע שגנע ימים כסמט טומאת
מת: גזקי סריקי. כדס ריקוס.
כלומר דברים שאין ע"י ספק
לומר דבר"ה הדין לטס. שאינם
נוהגין בה אסור וה"ק ועל דיקרב
דלי למיתא מסאב אבל מספק לא:
הא הלכתא גמירי לה מסוטה. דטהור
דכל אסור ספק טומאה כסמט
נפקא דלפיק לה קרא לשון טומאה
ונסתרה והיא טומאה גמירי לך כסמט
שעל הספק אסור מכאן אהה דן
לשון טומאה מספק: ומה טורח
רבי. שהי אין סתירה ברה"י אף
טומאת ספק בשלך אינה אלא ברה"י
במסכת סוטה (דף כח): **כלכה**.
דמספק טומאה ברה"י טמא: ואין
מורין. דברים כן דלא לחלוני דין
טפי: קורוס נעץ לכן. לסימנין דין
רה"י ודין שדות של כנעה שהן רה"י
לעומאה שבעל השדה מקפיד דבריהם
הרגל ועוד דלמירין כהשומפין (ב"ב
יב) ד' אמות הסמוכות לרה"י כגון
מקום פניו הסמוך לרה"י והוא ארוך
הרגל ל' אמות הראשונות רה"י
לעומאה וכלותן מקומות נעץ להן
קורות: כי אסו לקמיה דרבי
ינאי. מי שאירע בו ספק טומאה
ברה"י: מנסה מילי. דיכשילי עובדי
כוכבים אסירי: קליום. יבשו כמנור:
מדדנן

כמים מה מים שלא נשתנו אף אוכל שלא נשתנה אלא מעתה חטין ועשאן
קליות ה"ג דאסורין וכי תימא ה"ג והתניא ה"שין ועשאן קליות מותרין
אלא כמים מים שלא נשתנו מבריתין אף אוכל שלא נשתנה מבריתין
אלא מעתה חטין ושהן ה"ג דאסורין וכי תימא ה"ג והתניא חטין ועשאן
קליות הקמחים והסלתות שלהן מותרין אלא כמים מה מים שלא נשתנו
מבריתין ע"י האור אף אוכל שלא נשתנה מבריתין ע"י האור מיד יד כתיב
אלא

אליבא דבית הלל לא תזכרו אלא חד ומיהו העולם נהגו לערב כפת ותבשיל הואיל ויאל

דבר מפי ה"ג ור"ת ונ"ע מוס' ב"ב פ' ח' ד"ה אחר רבא:

אלא

מסורת הש"ס

(א) נפסחים טו. (ב) ופי'
חפ"י כ"מ ק: ד"ה על חלס'
ומוס' שבת ט. ד"ה ששעל.
(ג) ופי' ג. ופי' ד. ופי' ד. ופי'
ט. (מסות כח). (ס) ופי'
טו. (א) ומנכר ה'.
(ז) ופי' כח.

תורה אור השלם
1. וכל אשר יגע על פני
השדה בחלל תרב או
במת או בצעם ארס או
בבשר יטמא שבעה
ימים: כמכר יע טו
2. וכל אשר יגע בו
הטמא יטמא והנפש
הנוגעת והטמא עד
הערב: כמכר יע כב
3. ונגע במת לכל נפש
אדם יטמא שבעה
ימים: כמכר יע יא
4. אבל בבקף השבירי
ואבלות ימים בבקף תתן
ולא תשיתו רק אקברה
דברים כ כח

גליון הש"ס

ג' ואי ס"א בשיקעא
עין טעוה רפ"ה ובה"ש
ס:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואסא ופי'
דיקרב בדיקרב שלא
בחיבורין לא מסאב אלא:

מוסף רש"י

דכן ממש קאמר יוסף
כן ייזכר ואפילו טומאת
עלמן (פסחים טו). קסבר.
יוסף בן יעקב. טומאת
משקין. אפילו טומאת
עלמן דרבנן וטמא טומאת
משקין דאורייתא.
לעומת מן וכל משקה אשר
יטמא. אלא לטמא אחרים
דרבנן. וכן גורו רבנן טמא
אחרים מתקין כעלמא
אלא משקין ביה מטבחיא
אלא גורו לטמא אחרים. אבל
טומאת עלמן יע כגן. דהא
דלוריתא רמיא עליה
ולא תנו רבנן למשקילי
וטמא. בוקי סריקי. כדס
ריקוס כלומר דברים שאין
(וחולין ג). מה סוטה
רשות היחיד. קטע"ה לה
בעלה אל תפטר פס פלוגי
ונסתרה. כמיז וטמא כ'
שפטים אחד נעמל כ'.
שנאסרת עליו כסמיה ו'
עד שידקוק המים. וכל
סתירה אינה אלא ברה"י
והסמ' הוא דלמך רחמנא
מספיקא אבל ברה"י שריא
דלא סתירה היא וטמאה
מחמס גמירין דטמאה
קריה רחמנא (וחולין ט).
מה סוטה היא דעמא
מספק ברה"י הוא חס
הלא ליתסר. ח"ק טומאה
ברה"י ספיקו טמא אבל
ברה"י טמא וסוטה כח.

(א) נראה דלי' פ'ק סבר בעין קרסולין ומפיו חופין כן ייזכר סבר אכ"ר דלא מוכר אלא בכל דהו שרי. (ב) נראה דלי' כגון אדם יד אחת נוגעת במת ונודעה נוגעת בו נגע ידיו השנית דבריהם אחרים הכל טמאין טומאת שבעה אלא הינוע כמת ותפטר מתו וחד ונגע דבריהם אחרים אין טמאין אלא טומאת ערב שאחרי טבעת וגו' יטמא שבעה ימים וכל אשר יגע בו הטמא יטמא כמיז והנפש הננועת וכו'.

